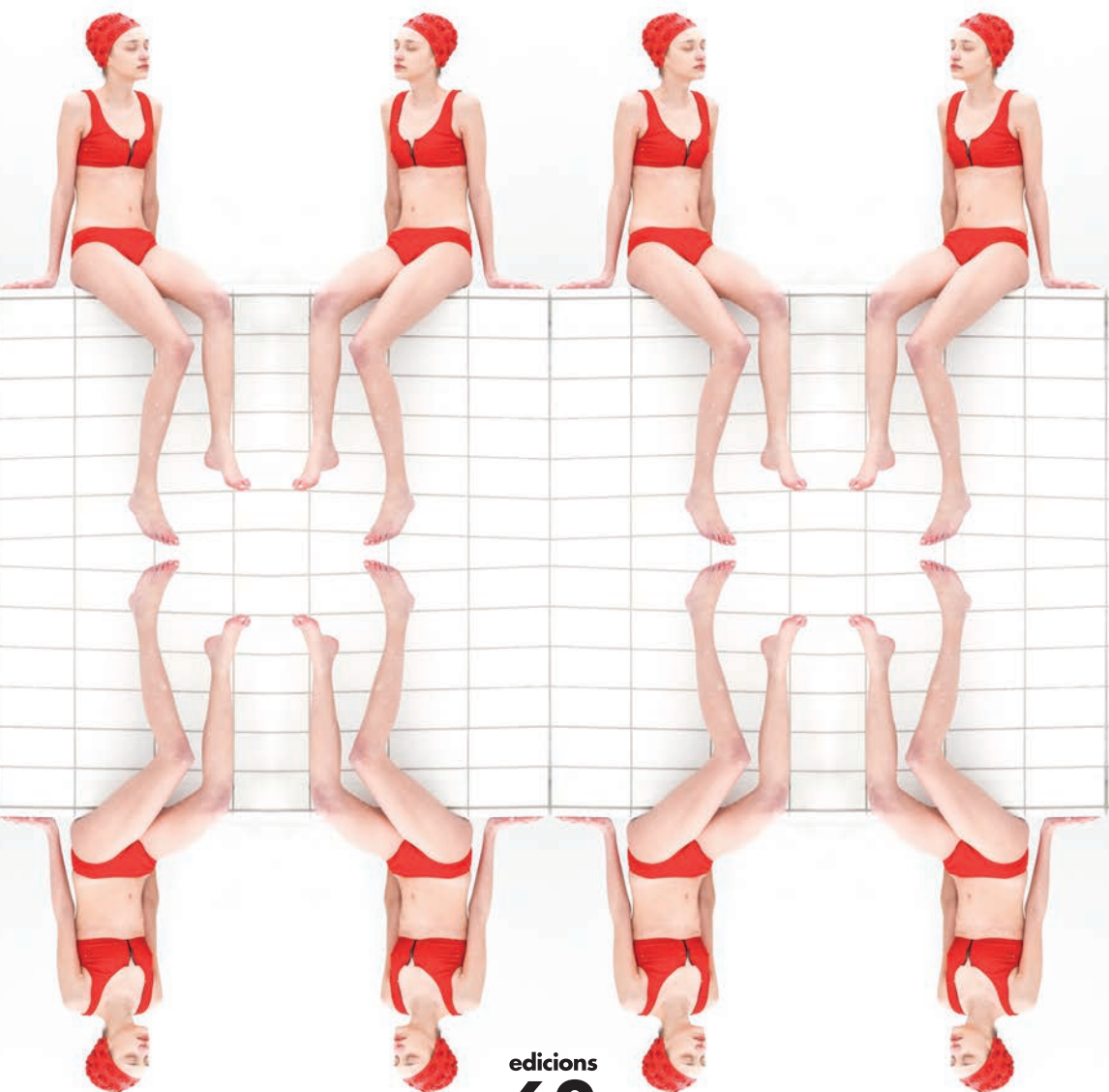

PREMI GONCOURT

Hervé Le Tellier

L'anomalia

Traducció de Jordi Boixadós

edicions
62

HERVÉ LE TELLIER

L'anomalia

Traducció de Jordi Boixadós

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *L'anomalie*
© Éditions Gallimard, 2020

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Primera edició: abril del 2021

© de la traducció: Jordi Boixadós, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Realització Planeta
DIPÒSIT LEGAL: B. 3.900-2021
ISBN: 978-84-297-7944-8

BLAKE

Matar algú no és gran cosa. Es tracta d'observar, vigilar, rumiar, molt, i, arribat el moment, travessar el buit. És això. Travessar el buit. Espavilar-te perquè l'univers s'encongeixi, s'encongeixi fins a condensar-se en el canó del fusell o la punta del ganivet. I prou. No fer-te preguntes, no deixar-te endur per la ira, triar el procediment, actuar amb mètode. En Blake ho sap fer, i des de fa tant de temps que ja no sap ni quan va començar a saber-ne. Després, la resta ve sola.

En Blake viu de la mort dels altres. Sisplau, res de lliçons de moral. Si algú vol parlar d'ètica, està disposat a contestar amb estadístiques. Perquè —i en Blake es disculpa— quan un ministre de Sanitat retalla el pressupost, quan suprimeix un escàner aquí, un metge allà, un servei de reanimació en una altra banda, sap perfectament que escurça força l'existència de milers de desconeguts. Responsable, no pas culpable, sap de què parla. Per a en Blake, és tot el contrari. I de tota manera, no té per què justificar-se, tant se li'n fot.

Matar no és cap vocació, és una inclinació. Un estat d'ànim, si es vol. En Blake té onze anys i no es diu Blake. És al costat de la seva mare, al Peugeot, en una carretera

secundària prop de Bordeus. No van gaire de pressa, un gos travessa la carretera, la sacsejada amb prou feines fa desviar el cotxe, la mare crida, frena, massa fort, el cotxe derrapa, el motor es cala. No surtis del cotxe, amor meu, Déu meu, no surtis del cotxe. En Blake no fa cas, segueix la mare. És un collie de pèl gris, el xoc li ha enfonsat el tòrax, la sang li vessa cap al voral, però no és mort, gema, sembla un nadó plorant. La mare corre d'una banda a l'altra, espantada, tapa els ulls d'en Blake amb les mans, balbujeja sense parar, vol cridar una ambulància, Però mare, si només és un gos. El collie panteixa sobre l'asfalt esquerdat, el seu cos destrossat i retorçat adopta un angle estrambòtic, s'agita amb tot de sobresalts que es van afeblint, agonitza davant dels ulls d'en Blake, i en Blake observa amb curiositat com la vida abandona l'animal. S'ha acabat. El nen fa veure que està trist, en fi, el que s'imagina que és estar trist, per no amoïnar la mare, però no sent res. La mare es queda allà, petrificada, davant del petit cadàver, en Blake s'impacienta, l'estira de la màniga, Mare, anem, no serveix de res quedar-se aquí, és mort, anem's-en, faré tard a futbol.

Matar també vol dir tenir habilitats. En Blake descobreix que té tot el que cal tenir el dia que el seu oncle Charles el portar a caçar. Tres trets, tres llebres, una mena de do. Apunta de pressa i amb precisió, sap adaptar-se a les pitjors escopetes rovellades, als fusells més mal ajustats. Les noies l'arrosseguen quan van a la fira, ei, sisplau, vull la girafa, l'elefant, la Game Boy, sí, au, un altre cop!, i en Blake reparteix peluixos, consoles de joc, es converteix en el terror de les casetes de tir, abans de decidir ser discret. A en Blake també li agrada molt el que l'oncle Charles li ensenya, degollar els cabirols, escorxar els conills.

Entenguem-nos: no li proporciona cap plaer acabar de matar l'animal ferit. No és cap viciós. No, el que li agrada és el gest tècnic, la rutina sense error que s'instal·la a força de repeticions.

En Blake té vint anys, i amb el seu nom ben francès, Lipowski, Farsati o Martin, està inscrit en una escola d'hostaleria d'una petita ciutat dels Alps. No és que no tingui altres opcions, que quedi clar, hauria pogut fer qualsevol altra cosa, també li agradava l'electrònica, la programació, estava dotat per als idiomes, mira, amb l'anglès n'havia tingut prou amb tres mesos d'estada a Lang's, a Londres, per parlar-lo quasi sense gens d'accent. Ara, el que en Blake s'estima per sobre de tot és cuinar, fer una recepta en els moments ociosos, quan el temps s'escola sense pressa, fins i tot en l'agitació febril d'una cuina, els llargs segons de calma mirant com es fon la mantega a la paella, com es redueixen les cebes, com puja un suflé. Li agraden les olors i les espècies, li agrada crear una composició de colors i de gustos al plat. Hauria pogut ser l'alumne més brillant de l'escola, però Escolti, coi, Lipowski (o Farsati, o Martin), no li faria cap mal ser una mica més amable amb els clients, no troba? És un ofici de servei, de servei, em sent, Lipowski (o Farsati, o Martin)!

Un vespre, en un bar, un tipus que porta una bona mona li diu que vol fer-ne matar un altre. Segur que hi ha una bona raó per a això, una cosa de feina, de dones, però a en Blake li és igual.

—Ho faries, tu, per calés?

—Estàs malament del cap —contesta en Blake.

—T'ho pagaré, i molt ben pagat.

Li proposa una quantitat de tres zeros. En Blake s'hi trenca de riure.

—No. Estàs de conya?

En Blake beu, lentament, s'ho pren amb calma. El paio s'ha deixat caure a sobre de la barra, ell el sacseja.

—Escolta, en sé d'un que ho faria. Pel doble. No l'he vist mai. Demà et diré com contactar-hi, però després no me'n tornis a parlar mai més, entesos?

És aquella nit quan en Blake inventa en Blake. Per William Blake, que va llegir després de veure *Red Dragon*, la pel·lícula amb Anthony Hopkins, i perquè li agrada un poema: «Vaig saltar en un món perillós: / desemparat, nu, xisclant fort; / com un dimoni amagat en un núvol». I a més, Blake, black i lake, negre i llac, sona de conya.

L'endemà, un servidor nord-americà acull l'adreça de correu electrònic d'un tal blake.mick.22, creat en un cafè internet de Ginebra, en Blake compra en metàl·lic a un desconegut un ordinador portàtil de segona mà, aconseguix un Nokia vell i una targeta de prepagament, una càmera fotogràfica i un teleobjectiu. Quan ja té l'equipament, l'aprenent de cuiner proporciona al paio el contacte d'aquell «Blake», «no et garanteixo que l'adreça encara funcioni», i espera. Al cap de tres dies, l'home del bar envia a en Blake un missatge tot rebuscat on s'endevina que se'n malfia. Fa preguntes. Busca el punt dèbil. De vegades deixa passar un dia entres dos missatges. En Blake parla d'objectiu, de logística, de termini de lliurament, i aquestes precaucions acaben tranquil·litzant-lo. Es posen d'acord, en Blake demana la meitat per avançat: ja són quatre zeros. Quan l'home li indica que vol que sembli «una mort natural», en Blake duplica la quantitat i exigeix un mes de temps. Ara que s'ha convençut que negocia amb un professional, l'individu accepta totes les condicions.

És la primera vegada, i en Blake planifica. Ja és meticu-

lós, prudent, imaginatiu fins a l'extrem. Ha vist un munt de pel·lícules. La gent no s'imagina tot el que els assassins a sou deuen als guionistes de Hollywood. Des del primer moment de la seva carrera, els diners de l'encàrrec i les informacions sobre la missió, els rebrà en una bossa de plàstic abandonada en un lloc que ell haurà determinat, un autobús, un restaurant de menjar ràpid, unes obres, una paperera, un parc. Evitarà les àrees massa aïllades, on només el veurien a ell, els llocs massa públics on ell no detectaria ningú. Hi serà unes quantes hores abans per vigilar els entorns. Portarà guants, caputxa, barret, ulleres, es tenyirà els cabells, aprendrà a posar-se perruques, a enfonsar-se les galtes, a inflar-se-les, tindrà dotzenes de plaques de matrícules, de tots els països. Amb el temps aprendrà a llançar el ganivet, *half-spin* o *full-spin*, segons la distància, a confeccionar una bomba, a extreure un verí indetectable d'una medusa, sabrà muntar i desmuntar en pocs segons una Browning de 9 mm, una Glock 43, farà que li paguin i comprarà les armes amb bitcoins, aquesta criptomoneda que no deixa rastre dels moviments. Crearà un lloc a la deep web, i la darknet es convertirà en un joc per a ell. Perquè a internet hi ha tutorials per a absolutament tot. Només cal buscar.

El seu objectiu, doncs, és un home d'uns cinquanta anys, n'hi envien una foto, el nom, però ell decideix anomenar-lo Ken. Sí, com el marit de la Barbie. Una bona tria: això de Ken no li confereix cap existència en absolut.

En Ken viu sol, i ja va bé, pensa en Blake, perquè un paio casat, amb tres fills, li costaria crear l'oportunitat. Queda per resoldre que a aquesta edat una mort natural deixa poques opcions: l'accident de cotxe, la fuga de gas, l'atac de cor, la caiguda accidental. I punt. De sabotejar

els frens, manipular la direcció, en Blake encara no en sap, igual que tampoc no sap com aconseguir clorur de potassi per provocar una aturada cardíaca; i de l'asfíxia per gas, tampoc no ho veu. Es decideix per la caiguda. Deu mil morts l'any. Sobretot gent gran, però farà el fet. I per molt que en Ken no sigui cap atleta, res de pensar en una baralla.

En Ken viu en un apartament de dues habitacions a la planta baixa d'un xalet d'Annemasse. En Blake passa tres setmanes sense fer altra cosa que observar i maquinari plans. Amb l'avançament ha comprat una vella furgoneta Renault, l'ha reformat d'una manera rudimentària, un seient, un matalàs, unes bateries auxiliars per a la il·luminació, i s'ha situat en un aparcament buit que domina l'habitatge des de dalt, en vertical. En Ken surt cada dia cap a dos quarts de nou, passa la frontera amb Suïssa, torna de la feina cap a les set de la tarda. De vegades, els caps de setmana es troba amb una dona, una professora de francès a Bonneville, a deu quilòmetres d'allà. El dimarts és el dia amb uns rituals més precisos, el més previsible. En Ken ve de la feina més aviat, surt de seguida per anar al gimnàs, en torna al cap de dues hores, es fica al bany i s'hi està uns vint minuts, després sopa davant de la tele, es queda a l'ordinador una estona i se'n va al llit. Dimarts serà el dia. Envia un missatge al seu client seguint el codi: «Dilluns, vuit del vespre?». Un dia menys, dues hores menys. El client tindrà una coartada dimarts a les deu del vespre.

Una setmana abans del dia assenyalat, en Blake fa entregar una pizza a casa d'en Ken. El repartidor hi pica, en Ken obre la porta, sense dubtar, discuteix, tot sorprès, amb l'empleat, que se'n va amb la capsa. En Blake no necessita saber res més.

El dimarts següent es presenta ell també al replà amb una capsa de pizza, observa un instant el carrer desert, es posa uns xancles antilliscants, comprova l'estat dels guants i s'espera uns instants per picar a la porta en el moment que en Ken surt de la dutxa. En Ken obre, en barnús, sospira quan veu la capsa de pizza a les mans del repartidor, però abans que tingui temps de dir ni una paraula, la capsa buida cau a terra i en Blake li clava al pit la punta de les dues porres elèctriques. En Ken cau de genolls per la descàrrega, en Blake n'acompanya la caiguda i continua enfonsant les porres deu segons més fins que en Blake ja no es belluga. El fabricant parlava de vuit milions de volts, en Blake ho va provar descarregant-se ell mateix una sola porra i de poc que no va perdre la consciència. Arrossega fins al bany un Ken que baveja i gemega, li engega una altra descàrrega per si de cas, i amb un únic moviment, d'una violència esgarrifosa —un gest que ha repetit deu vegades fent servir cocos—, agafa el cap d'en Ken amb les mans, l'aixeca aguantant-lo per les temples, el tira enrere amb totes les seves forces: el crani queda destrossat contra el cantell de la banyera, un rombe de rajola s'esmicola amb el xoc. La sang s'escampa de seguida, escarlata i viscosa com un esmalt d'ungles, amb la seva bona olor de rovell calent, la boca es queda oberta, embadocada, els ulls, esbatanats, es claven al sostre. En Blake entreobre el barnús: les descàrregues elèctriques no han deixat marques. Col·loca el cos en la millor posició que pot segons la trajectòria hipotètica que li hauria imposat la gravetat després d'una relliscada tràgica.

I llavors, quan s'aixeca i contempla la seva obra, el dominen unes ganes prodigioses de pixar. A en Blake no li hauria passat mai pel cap. Val a dir que a les pel·lícules,

l'assassí no pixa. En té tanta necessitat que fins i tot pensa a alleujar-se'n a la tassa del vàter, que després ja netejarà a fons. Esclar que si els policies es dediquen a ser encara que sigui només una mica intel·ligents, o senzillament sistemàtics, a seguir el procediment d'una manera metòdica, trobaran ADN. Per força. En fi, això és el que en Blake diu per a si mateix. Aleshores, malgrat la bufeta que li implora clemència, continua amb el seu pla, amb una ganyota de patiment. Agafa el sabó, el prem fort contra el taló d'en Ken, n'aixafa una resta a terra i el llança seguint l'eix de la suposada relliscada: el sabó rebota i va a parar al darrere del lavabo. Perfecte. Quan el detectiu el trobi, estarà encantat d'haver resolt l'enigma. En Blake regula la temperatura de la dutxa al màxim, l'obre, orienta el raig de la carxofa contra la cara i el pit del cadàver, evitant el contacte de l'aigua fumejant, i surt del bany.

Corre cap a la finestra, corre les cortines, inspecciona la sala per última vegada. Res no indica que un cos hagi estat arrossegat uns quants metres, i una aigua rosada comença a inundar el terra. L'ordinador està engegat, a la pantalla hi ha unes imatges de gespa anglesa i de parterres florits. En Ken tenia bona mà amb les plantes. En Blake surt del xalet, es treu els guants, camina sense pressa cap a la moto, aparcada a dos-cents metres d'allà. Arrenca, recorre un quilòmetre, s'atura a pixar, per fi. Merda, encara porta els xancles de cotó negre.

Dos dies més tard, un company de feina amoïnat trucarà a la policia, que descobrirà el decés accidental de Samuel Tadler. En Blake cobra la resta aquell dia mateix.

Tot això va passar fa molt de temps. Des d'aleshores, en Blake ha construït dues vides. En una és invisible, té vint cognoms, el mateix nombre de noms de pila, amb els

passaports corresponents, de tota mena de nacionalitats, amb dades biomètriques certes, sí, és més fàcil del que la gent es pensa. En l'altra, on es diu Jo, dirigeix a força distància una bonica empresa parisenca de lliurament a domicili de plats cuinats vegetarians, té filials a Bordeus, Lió, i ara a Berlín i Nova York. La seva col·laboradora, la Flora, que també és la seva dona, i els seus dos fills es queixen que viatja massa sovint, i de vegades massa temps. És veritat.

*

21 de març de 2021
Quogue, Estat de Nova York

Aquest 21 de març, en Blake viatja. Corre sota la pluja fina i sobre la sorra humida. Cabells rossos llargs, bandana, ulleres fosques, xandall groc i blau, la bigarrada invisibilitat del corredor. Fa deu dies que va arribar a Nova York, amb un passaport australià. El seu vol transatlàntic va ser tan espantós que es va pensar que li havia arribat l'hora, que el Cel reclamava venjança per tots els seus encàrrecs. En una bossa d'aire inacabable, la perruca rossa va estar a punt de saltar-li del cap. I ara fa nou dies que corre els seus tres quilòmetres de platja sota un cel gris, a Quogue, davant de les cabanes de deu milions de dòlars, no menys. Han condicionat les dunes, han batejat el carrer amb el nom de Dune Road, no s'hi han trencat el cap, han plantat pins i joncs perquè cap de les finques es pugui veure des de la finca veïna, perquè cap propietari no pugui posar en dubte que té l'oceà tot sencer per a ell. En Blake corre a gambades curtes, sense pressa, i de sobte, com cada dia a la

mateixa hora, al davant d'una meravellosa casa plana recoberta de grans taulons de sequoia, amb uns enormes finestral i que té una terrassa que continua per una escala cap al mar, s'atura. Fa veure que li falta l'alè, es plega en dos per efecte d'un flat imaginari, i també com cada dia, alça la mà i saluda un home a la distància, d'uns cinquanta anys, una mica grassonet, que pren un cafè sota un tendal, amb els colzes repenjats a la balustrada. Un home més jove, alt, morè, amb els cabells curts, li fa companyia. Està una mica enretirat, amb la paret de taulons a l'esquena, amb cara de preocupat, vigilant la platja. Sota l'americana, una funda invisible li infla el teixit al costat esquerre. És dretà. Avui, per segona vegada aquesta setmana, en Blake se'ls acosta, tot somrient, puja pel corriol sorrenc, entre les ginestes i les herbes baixes.

Amb un moviment mesurat, en Blake s'estira, badalla, treu una tovallola de la motxilla, s'eixuga la cara, després agafa una cantimplora, beu una glopada llarga de te fred. Espera que l'home de més edat se li adreci.

—Bon dia, Dan. Com anem?

—Hola, Franck —crida en Dan-Blake, que continua esbufegant i fingint, amb una ganyota, que té una rampa.

—No fa bon temps per córrer —diu l'home, que des de la seva primera trobada, ara fa una setmana, s'ha deixat créixer un bigoti i una barba grisa.

—No és un bon dia en general —contesta en Blake, mentre s'atura a cinc metres de distància d'ells.

—He pensat en tu aquest matí, veient la cotització de les accions d'Oracle.

—No me'n parlis. Saps quina previsió en faig, per als dies vinents, Franck?

—No?

En Blake plega amb tota cura la tovallolleta, la fica a la motxilla, després hi fa lliscar la cantimplora abans de treure àgilment una pistola. Tira de seguida tres vegades a l'home més jove, que cau enrere per l'impacte i es desploja sobre un banc, després tres vegades a en Franck, astorat, que amb prou feines s'estremeix, cau de genolls, es queda tombat contra la balustrada. Cada vegada dos impactes al pit, un al mig del front. Sis trets en un segon, amb la P226 amb silenciador, les onades han ofegat el soroll, de tota manera. Un altre encàrrec, impecable. Cent mil dòlars guanyats amb facilitat.

En Blake desa la Sig Sauer a la motxilla, recull els sis casquets a la sorra, sospira en veure el guardaespalles, fulminat. Una altra empresa que contracta vigilants d'aparcament, els forma en dos mesos i envia aquests aficionats al món real. Si aquest pobre home va fer la feina, devia esmentar al seu cap el nom de Dan, la seva foto agafada des de lluny, el nom de la societat Oracle, que en Blake havia esmentat de passada, i a la central li devien dir que podia estar tranquil, després d'haver identificat un tal Dan Mitchell, sotsdirector de logística a Oracle Nova Jersey, un ros de cabells llargs que s'assembla força a en Blake, que de tota manera haurà examinat minuciosament desenes d'organigrames per trobar un sòsia plausible entre milers de cares.

Ara en Blake es posa a córrer altra vegada. La pluja, que comença a caure més fort, n'esborra les petjades. El Toyota de lloguer és a dos-cents metres, les seves matrícules mineralògiques són les d'un cotxe idèntic en què es va fixar la setmana passada als carrers de Brooklyn. Al cap de cinc hores, agafarà un avió cap a Londres, després l'Eurostar fins a París, amb una identitat nova. Si el vol de tornada és menys agitat que el París-Nova York de fa deu dies, serà perfecte.

En Blake s'ha convertit en un professional, ara no té mai ganes de pixar, mentre fa la feina.

*

*Diumenge 27 de juny de 2021, 11.43 h,
Barri Llatí, París*

Si ho pregunteu a en Blake, és en aquest bar a la cantonada de la Rue de Seine on pots beure el millor cafè de Saint-Germain. Un bon cafè, en Blake vol dir un cafè bo de debò, és un miracle nascut de la col·laboració íntima d'un gra excel·lent, aquí un Nicaragua torrefacte de fa poc, mòlt finament, una aigua filtrada i descalcificada i una cafetera, en aquest cas concret una Cimbali, netejada cada dia.

D'ençà que en Blake va obrir el seu primer restaurant vegetarià, Rue de Buci, prop de l'Odeó, hi ha establert la seva rutina. Posats a perdre tota esperança, tant per tant val més fer-ho en una terrassa de París. Al barri, doncs, és en Jo, per Jonathan, o Joseph, o Joshua. Fins i tot els seus empleats li diuen Jo, i el seu nom no apareix enlloc, tret de, esclar, al capital del holding propietari de la societat, inscrit al registre de comerç. En Blake sempre ha practicat el culte al secret, o diguem al discret, i tot el que veu li demostra cada dia que fa ben fet.

Aquí, en Blake abaixa la guàrdia. Va a comprar, a buscar els seus dos fills a l'escola, i fins i tot, des del dia que van contractar un gerent per a cadascun dels quatre restaurants, la Flora i ell van al teatre, al cine. Una vida banal, on fins i tot et pots fer una ferida, però senzillament perquè un dia que acompanyava la Mathilde a muntar un poni, es va donar un cop per descuit a l'arc de la cella contra la porta de l'estable.

La impermeabilitat entre les seves dues identitats és absoluta. En Jo i la Flora paguen el préstec d'un bonic apartament a dues passes del Jardí de Luxemburg, en Blake en va comprar al comptat ara fa uns dotze anys un altre d'una habitació prop de l'estació del Nord, en un bonic edifici de la Rue de La Fayette, amb les portes i les finestres tan blindades com les parets d'una caixa forta. Un llogater oficial paga el lloguer, i el seu nom canvia cada any, cosa fàcil perquè no existeix. No s'és mai prou prudent.

Així doncs, en Blake es beu el cafè, sense sucre i sense neguits. Llegeix el llibre que li ha recomanat la Flora; no ha confessat a la seva dona que en va conèixer l'autor al vol París-Nova York del març passat. És migdia, la Flora ha portat en Quentin i la Mathilde a casa dels seus pares. Ell se saltarà el dinar, perquè aquest matí mateix ha concertat una cita a les tres de la tarda: un encàrrec, rebut el dia abans al vespre. Un assumpte senzill, ben pagat, el client sembla que té pressa. L'únic que ha de fer és passar per la Rue La Fayette i canviar-se, com fa sempre. A trenta metres, un home encaputxat l'observa amb cara seriosa.